

РЕШЕНИЕ

№ 15

гр. Бургас, 13.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на двадесет и трети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Галина Т. Канакиева

Членове: Даниел Н. Марков
Гергана Ж. Кондова

при участието на секретаря П. Ефт. Помакова Нотева
в присъствието на прокурора П. П. К.
като разгледа докладваното от Галина Т. Канакиева Наказателно дело за възобновяване № 20222000600274 по описа за 2022 година

Производството е по Глава тридесет и трета от НПК. Образувано е по искане на осъдено лице Д. В. М., за престъпление от общ характер за възобновяване на наказателно дело.

В искането и допълнението към него осъденият е навел доводи за неправилно осъждане поради наличието на процесуални нарушения при оценка на доказателствата и за явна несправедливост на наложеното наказание. Твърди се, че присъдата е незаконосъобразна тъй като почива само и единствено на косвени доказателства по делото, както и на показанията на свидетели неочевидци.

Тъй като в искането за възобновяване са наведени доводи и за нарушени процесуални права поради неправомерно задочно осъждане, ВКС с решение се е произнесъл по основанията по чл.423, ал.1 от НПК, като е оставил искането без уважение и е изпратил делото на АС – Бургас за проверка на допустимостта и основателността на искането по чл.422, ал.1, т.5 от НПК.

В съдебно заседание по настоящото извънредно производство упълномощеният защитник на осъдения М. – адв. С. от БАК заяви, че

поддържа искането за възобновяване на наказателното дело по изложените в писменото искане съображения. Поддържа доводите за незаконосъобразност и необоснованост на присъдата, както и за явна несправедливост на наложеното наказание. Твърди, че авторството на деянието не е доказано по безспорен и несъмнен начин. Намира, че наложеното наказание се явява крайно несправедливо. Излага отново съображения относно неположени достатъчно усилия за призоваване на осъденото лице пред първата инстанция, които вече са разгледани от ВКС и оставени без уважение като неоснователни. Навежда довод, че осъденият е бил лишен от възможността за провеждане на производство по глава 27 от НПК. Моли съда да възобнови наказателното дело, да отмени присъдата на КРС и върне делото за ново разглеждане на КРС.

В личната си защита осъденият се присъединява към становището на своя защитник.

В последната си дума моли съда да върне делото за ново разглеждане на КРС.

Представителят на Апелативна прокуратура – Бургас изрази становище, че искането за възобновяване на наказателното производство е подадено в предвидения в закона шестмесечен срок, който за осъдения задочно е започнал да тече от датата на узнаването за осъждането – 12.08.2022г., когато е бил задържан за изпълнение на наложеното му наказание, поради което се явява процесуално допустимо, тъй като присъдата на КРС и решението на БОС не са проверени по касационен път и попадат в обхвата на чл.419, ал.1 от НПК. Намира, че искането за възобновяване по същество е неоснователно. Излага съображения, че макар присъдата да почива на косвени доказателства същите в своята съвкупност, обосновават извод, че осъденият М. е автор на деянието. Сочи, че вещите са били отнети от дома на пострадалия А., след като М. е посетил дома му, част от тях са били продадени от осъденото лице, друга част е намерена в него. Твърди, че осъденият е споделил със св. Хр. за извършеното деяние, като неговите показания са приобщени по делото. По отношение на твърдяната несправедливост на наложеното наказание намира оплакването за неоснователно, тъй като размерът на наказанието е съобразен както със стойността на отнетите вещи, така и с наличните смекчаващи отговорността

обстоятелства, и с обремененото съдебно минало на осъдения, като две от осъжданията са квалифициращо обстоятелство по смисъла на чл.29, ал.1, б.“б“ от НК и само едно предходно осъждане като непълнолетен е извън правната квалификация на деянието. Навежда довод, че от последното осъждане на дееца до извършването на процесното деяние е изминал един незначителен период от време. Сочи, че правилно е определен и режимът на изтърпяване на наказанието в съответствие с приложимата разпоредба на ЗИНЗС. Моли съда да остави искането за възобновяване без уважение като неоснователно.

Осъденият М. в последната си дума заявява, че претендира възобновяване на делото и връщането му за ново разглеждане.

Бургаският апелативен съд, след като обсъди доводите в искането на осъдения Д. В. М., подадено лично и допълнението към него, съобрази устно изразените в съдебно заседание становища на представителя на апелативна прокуратура, на защитника на осъденото лице и на самия осъден, и като провери материалите по делото, установи следното:

Искането за възобновяване на наказателното дело е допустимо, тъй като е подадено от осъдено лице за престъпление от общ характер и в изискуемия от чл.421, ал.3 от НПК шестмесечен срок – на 15.09.2022г., който е започнал да тече от деня на узнаването за осъждането – 12.08.2022г., когато осъденият е бил задържан за изпълнение на наложеното му наказание. Липсвала е законова възможност за касационно обжалване на въззивното решение. Искането има за предмет на претендираната проверка, съдебен акт от категорията на визираните в чл.419, ал.1 и чл.422, ал.1, т.5 от НПК – присъда, непроверена по касационен ред по жалба на подсъдимия, в чийто интерес се претендира отмяната.

Разгледано по същество, искането за възобновяване на наказателното дело е неоснователно.

С присъда № 9/06.06.2019 г., постановена по НОХД№458/2017г. Карнобатският районен съд е признал подсъдимия Д. В. М. за виновен в извършване на престъпление по чл.196, ал.1, т.2, вр. чл.195, ал.1, т.3 и т. 4, п.2, вр.чл.194, ал.1, вр. чл.29, ал.1, б.“б“ от НК, за което му е наложил наказание пет години и шест месеца лишаване от свобода, което на осн. чл.57, ал.1, т.2, б.“а“ от ЗИНЗС да изтърпи при първоначален строг режим.

На осн. чл. 189, ал. 3 НПК подсъдимият М. е осъден да заплати направените разноси по делото.

Присъдата е била проверена по въззивен ред по повод подадена въззивна жалба на служебния защитник на подсъдимия М. и с решение №125/10.10.2019г. постановено по ВНОХД№ 676/2019 г. по описа на Окръжен съд – Бургас е била потвърдена.

Предмет на настоящото производство за възобновяване са присъдата на КРС и въззивното решение на БОС

Наведените от осъдения М. и неговия защитник основания за възобновяване на наказателното производство по чл.422, ал.1, т.5, вр. чл.348, ал.1, т.2 и т.3 от НПК не се подкрепят от данните по делото, поради което искането е неоснователно. Сред основанията за възобновяване не е налице такова за необоснованост на съдебния акт, в каквато насока е доводът на защитата в съдебно заседание пред настоящата инстанция.

Доводите за допуснати процесуални нарушения при оценката на доказателствата и справедливостта на наложеното наказание са неоснователни. Неоснователно е твърдението, че анализът на решаващият съд не е достатъчно пълен и точен и М. е осъден само на косвени свидетелски показания. Вярно е, че показанията на свидетелите анализирани от решаващия съд са косвени, а не на очевидци на деянието, но съдът е извършил задълбочен анализ на същите и те в своята цялост и съвкупност изграждат единствено възможния извод, че подс.М. е извършител на кражбата. Налице са данни, че осъденото лице е посетило дома на пострадалия преди деянието, включително е разгледал избеното помещение и възприел намиращите се там вещи. След деянието М. споделил на св. Хр. за извършеното деяние, продал част от вещите на св.К., за което получил от него различни суми чрез пощенски парични преводи, последният свидетел от своя страна също продал част от вещите на други лица. За пощенските записи свидетелства касиерката – св. А.. Доброволно предадените вещи от св. К., предмет на престъплението, са били разпознати от пострадалия св. А.. Последният след установяването на кражбата лично разговарял с подсъдимия М., като последният му признал за извършената кражба и обещал да му заплати стойността на невърнатите вещи, като описал и начина на отнемането на вещите. Решаващият съд не е допуснал наведените от осъденото лице

съществени процесуални нарушения при оценката на доказателствата по делото. Изводът за авторството на деянието съдът е направил на базата на съвкупната оценка на събраните по делото доказателства - показанията на свидетелите К., Х., К. А., С., К. М., Св. Хр., Й. А., Е., от заключението на оценъчната експертиза, протоколите за доброволно предаване, протокол за оглед на веществените доказателства, ведно с фотоалбум към него, справки от „Български пощи“ Бургас.

Мотивите на въззивното решение са изготвени при спазване на изискванията на процесуалната норма на чл.339, ал.2 от НПК. Тяхното съдържание е пълно, като изложените в него фактически и правни изводи са убедително аргументирани, и е даден отговор на доводите и възраженията на защитата на подс. М.. Вътрешното убеждение на въззивния съд е формирано съобразно процесуалните изисквания на чл.14, ал.1, вр. чл.317 и чл.339, ал.2 от НПК. Въззивният съдебен акт съдържа всестранен, задълбочен анализ и преценка за допустимост, относимост, достатъчност и достоверност на доказателствените материали, от които се извеждат фактическите констатации. Мотивите на съда позволяват проверка на правилността на формиране на вътрешното съдийско убеждение и дават обоснован отговор на направените във въззивната жалба оплаквания. Въззивният съд е направил собствен анализ и оценка на доказателствените източници. Обсъдил е възраженията на жалбоподателя досежно обстоятелството, че не са налице преки доказателства, а само косвени такива. Съпоставил е доказателствените източници и правилно е приел, че същите кореспондират помежду си досежно авторството на деянието и предмета на престъплението.

Решаващите съдебни инстанции не са допуснали нарушения на процесуалните правила при формиране на вътрешното си убеждение по основния факт на наказателния процес - извършване на инкриминираното деяние, авторството на същото и неговата правна квалификация. Двете инстанции подробно и детайлно са обсъдили събраните по делото гласни и писмени доказателства, обективирани в гласните и писмени доказателствени средства.

Двете инстанции са спазили принципите за обективно, всестранно и пълно изследване на доказателствения материал, необходимо за правилното решаване на делото и формиране на вътрешното си убеждение въз основа на

обективно и всестранно установени в пълнота факти по делото. На базата на задълбочената преценка на събраните по делото доказателства решаващите съдилища са изяснили правилно фактите по делото и са възприели правилна правна квалификация на престъпната дейтелност на осъдения М.. Решаващите съдилища са изпълнили задълженията си по чл.13, чл.14 и чл.107 от НПК за обективно, всестранно и пълно изясняване на обстоятелствата по делото. Изяснени са били всички относими към предмета на доказване обстоятелства, като са използвани всички възможни и необходими доказателствени способности. Не са допуснати нарушения по установяване на фактите, а приетата за установена фактическа обстановка е изложена подробно в съдебните актове, при дължимия доказателствен и правен анализ. Ето защо мотивите както на първата, така и на въззивната инстанции позволяват да бъде установена действителната воля и вътрешното убеждение на съда. В този смисъл не е допуснато нарушение на чл.305, ал.3 от НПК. Предвид отрицателния извод за нарушени процесуални правила, настоящата инстанция не може да подменя вътрешното убеждение на решаващите съдилища по фактите от предмета на доказване по чл.102 от НПК.

На базата на задълбочен и прецизен анализ на доказателствената съвкупност решаващите съдилища са направили обоснован и законосъобразен извод, че подс. М. е осъществил от обективна и субективна страна престъпление по чл.196, ал.1, т.2, вр. чл.195, ал.1, т.3 и т. 4, п.2, вр.чл.194, ал.1, вр. чл.29, ал.1, б.“б“ от НК. Решаващите съдилища са изложили задълбочени правни съображения и досежно обективната и субективната страна на деянието на подс.М., както и по отношение на квалифициращите признаци. Въззивният съд е изложил подробни мотиви досежно авторството на подс. М.. Правилна е преценката, че от субективна страна деянието е осъществено от подсъдимия при пряк умишъл. Същият е съзнавал общественотоопасния му характер предвид своята възраст. Предвиждал е настъпването на общественотоопасните последици от престъплението и е искал и целял настъпването на противоправния резултат, с цел да се облагодетелства по неправомерен начин.

С оглед на гореизложеното, апелативният съд намира, че не са налични твърдените съществени процесуални нарушения. Авторството на подс. М. е доказано по безспорен и категоричен начин, поради което е неоснователно възражението, че същият не е извършител на кражбата.

По отношение на основанията за явна несправедливост на наложеното наказание на подс. М., настоящата инстанция намира същото за неоснователно.

Двете инстанции са индивидуализирали наказанието на подсъдимия, като са отчели наличните смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства, обществената опасност на деянието и извършителя, като са съобразили и целите на наказанието. По отношение на подс. М. съдилищата правилно са съобразили наличните отегчаващи отговорността обстоятелства, между които и миналите му осъждания извън квалификацията опасен рецидив. Като отегчаващи отговорността обстоятелства следва да се съобразят наличието на повече от един квалифициращ признак, високият размер на отнетото имущество и частичното възстановяване на отнетите вещи. Неправилно съдът е посочил наличието на едно единствено смекчаващо обстоятелство – младата му възраст. Настоящата инстанция намира, че възрастта на подсъдимия - 24 години по време на деянието не следва да се отчита като млада, тъй като същата надвишава границата на пълнолетието с шест години, когато моралните императиви не са достатъчно устойчиви. В този смисъл съдът не е бил длъжен да обсъжда дали са условията на чл.55, ал.1, т.1 от НК, предвид липсата на смекчаващи отговорността обстоятелства още повече на многобройни или изключителни такива. В този смисъл наказанието на подс. М. е правилно определено в рамките над минимално предвидения и под средния размер, а оплакването за прекалено завишено наказание е неоснователно. Същото е справедливо определено и адекватно на степента на обществена опасност на извършеното деяние и личността на дееца. Намалването размера на наложеното наказание, в какъвто смисъл е искането на осъденото лице, би било обществено неоправдано и явно несправедливо, не би съответствало на обществената опасност на деянието и дееца. Най - съществено в казуса е, че предходните осъждания на лицето не са го поправили и превъзпитали, не са постигнати целите на наказанието. Същият е извършил деянието само две години след изтърпяване на предходното наказание, което сочи, че лицето е с утвърдени престъпни навици и нагласи и не се е поправило. Ето защо присъдата и въззивното решение не страдат от порока по чл.348, ал.1, т.3 от НПК.

Мотивиран от изложените съображения, апелативният съд прие, че искането за възобновяване на наказателното производство по делото е

неоснователно и следва да се остави без уважение.

Ето защо и на основание чл.426, ал.1, вр. чл.354, ал.1, т.1 от НПК

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения Д. В. М., за възобновяване на наказателното производство по НОХД № 458/2017г. на РС-Карнобат и ВНОХД № 676/2019 год. по описа на ОС- Бургас.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____